

CĂTĂLIN PAVEL

MAREA CU FERESTRE

Ilustrații de Oana Ispir

CUPRINS

CAPITOLUL 1	
În care povestea depinde de înghețată	5
CAPITOLUL 2	
În care Sara adoarme analizând	11
CAPITOLUL 3	
În care apare Aurelisa, de la școala număru' trei'sapte / unde cazi ca musca-n lapte	13
CAPITOLUL 4	
În care începe călătoria pe Dunăre și cartea se termină, gata	17
CAPITOLUL 5	
În care un accident e numai bun de pus în jurnal	20
CAPITOLUL 6	
În care destinul locuiește la pensiunea Zinzalia	23
CAPITOLUL 7	
În care avem Delta și o elice	26
CAPITOLUL 8	
În care, fără să știe nimeni, are loc un pic de fericire	28
CAPITOLUL 9	
Elev Pavel Cătălin / scrie despre Sahalin	31
CAPITOLUL 10	
În care după râs vine păs	33
CAPITOLUL 11	
În care o prietenie cuprinde toată istoria lumii	35

CAPITOLUL 12	
În care uimirea este urmată de uluire	37
CAPITOLUL 13	
În care Sara scoate un picior din barcă, apoi pe amândouă	40
CAPITOLUL 14	
În care ca să explici câteva cuvinte trebuie să inventezi o limbă întreagă.....	43
CAPITOLUL 15	
În care Sara nu mai tace – Sara spune lucrurilor pe nume	46
CAPITOLUL 16	
În care aflăm, în sfârșit, din ce punct de vedere pinguinii sunt mai buni decât pisicile-de-mare.....	49
CAPITOLUL 17	
În care în viața Sarei intră un personaj destul de înalt	52
CAPITOLUL 18	
În care Sara primește ceva de făcut și apoi adoarme	55
CAPITOLUL 19	
În care cineva care de obicei făcea dezordine trebuie acum să facă ordine	58
CAPITOLUL 20	
În care un copil se ocupă de treburile împărăției	60
CAPITOLUL 21	
În care cuvintele dintr-o scrisoare aduc și o stare de bine, dar și o problemă numită dor	64
CAPITOLUL 22	
În care Sara habar n-are, dar noi deja bănuim că întâlnirea asta îi va schimba viața	66
CAPITOLUL 23	
În care Sara trebuie să-și folosească toate puterile de lider pentru a face conversație	68

CAPITOLUL 24

În care aflăm cu ce este umplut un pat,
cu ce este umplut un submarin și de ce
nu trebuie să plângi pentru un fleac 72

CAPITOLUL 25

Sara spune: Spre sud!, și pe sticlă e scris
un semn straniu. 75

CAPITOLUL 26

Amintiri din bucătărie 78

CAPITOLUL 27

În care biblioscaful traversează Cascada
și ajunge în sfârșit la... la... 82

CAPITOLUL 28

În care se descrie, pentru prima oară
în literatură, Librăria din mare 85

CAPITOLUL 29

În care e vorba despre benzinării și
bazele unei teorii a traducerii 88

CAPITOLUL 30

În care intervin trupele de poștași marini 93

CAPITOLUL 31

În care se aude o voce din sacul de dormit 97

CAPITOLUL 32

În care Ananas povestește ceva
nemaipomenit, ce Sara a pomenit 99

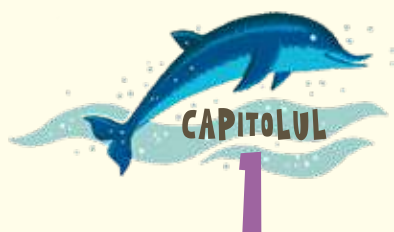
CAPITOLUL 33

În care au loc o oprire de urgență
și o descriere de natură..... 103

CAPITOLUL 34

În care se livrează marfă
și se sondează opinia 106

CAPITOLUL 35	
Yng	109
CAPITOLUL 36	
În care Sara vede pe fundul mării ceva ce va surprinde orice copil și orice părinte care citește această carte	112
CAPITOLUL 37	
În care ciocolata caldă este un aspect al gândirii critice	115
CAPITOLUL 38	
În care Sara și Ananas pierd, dar câștigă	120
CAPITOLUL 39	
În care se apropie grozăvia	123
CAPITOLUL 40	
Frică	127
CAPITOLUL 41	
În care se hotărăște soarta insulei Zero	129
CAPITOLUL 42	
În care nu se știe cine salvează, pe cine salvează și dacă salvează	135
CAPITOLUL 43	
În care o barcă plutește pe mare ca și cum marea n-ar avea ferestre	140
CAPITOLUL 44	
În care lumea Sarei se topește ca gheața	144

În care povestea depinde de înghețată

— Eram cam de vârsta ta când se construia digul, zise tatăl ei, și începu să-și sucească șapca în stânga și-n dreapta, de parcă nu știa în ce direcție se înșuruba.

Pe Sara ideea tatălui ei la acea vârstă o nedumeri teribil. Hainele nu i s-ar fi potrivit deloc! Oare cum își mai scotea, când era la masă, brațele din mânecile lungi ale cămășii lui cu delfini minuscule, care îi plăcea ei? Iar ca să poată merge la școală, cineva ar fi trebuit să-i suflece pantalonii vreo jumătate de metru. Asta dacă nu cumva... – și aici nedumerirea Sarei deveni totală – dacă nu cumva, deoarece în povestea lui avea vârsta pe care o avea ea acum, tatăl ei purta rochie.

— Ce-i așa amuzant? întrebă tatăl ei, fără mirare însă.

Avea mereu impresia că spune lucruri pline de umor, nu l-ar fi mirat nici dacă ar fi zis „Bună ziua!” și toată lumea ar fi izbucnit în hohote de râs.

— Da. A fost anul în care am petrecut toată vacanța de vară la Constanța. Veneam mereu cu prietenii mei să ne uităm la lucrările de construcție. Era Netflixul nostru, zise el, și trase cu coada ochiului la Sara.

Văzu că, în loc să zâmbească, ea se încruntase puțin la cuvintele lui. Ei, probabil nu înțelesese gluma. Bine măcar că era atentă. Plaja era pustie, doar ei doi mai stăteau acolo tolăniți.

— Veneau unul după altul niște vase lungi și plate, încărcate cu piatră, care abia dacă depășeau suprafața apei. Noi le ziceam pisici-de-mare. Nu mai știu de ce...

Sara văzu că tatăl ei era, deodată, puțin încurcat. Ca și cum crezuse că începe o povestire comică, dar acum constata că amintirea mai ascundea și altceva. Probabil, se gândi fețița, din cauză că îi era dor de prietenii cu care venea să se uite la construirea digului.

— Toată piatra folosită aici provine din clădirile dărâmate atunci, la cutremur. Au încărcat o bună parte din oraș în camioane, și de-acolo pe gabare, adică pe vasele-pisici, și au turnat toată piatra și molozul în mare. Sute de tone pentru fiecare metru de dig. Îl vedeam în depărtare pe arhitect, cu o vestă verde ca fisticul, plimbându-se înapoi și încolo, apoi certându-se cu alți omuleți care cine știe ce îi cereau. Dar hai să nu mai vorbim despre asta. Vrei să ne luăm înghețată?

— Nu acum, zise ea.

— Cine a mai pomenit un copil ca tine? mormăi tatăl ei, îngrijorat.

Însă, deja de multă vreme, Sara bănuia că lui îi plăcea înghețata mai mult decât ei, deși nu avea curaj s-o recunoască. Iar ea putea folosi acum asta în avantajul ei.

— Mai întâi spune-mi cum a fost cu digul. Apoi poate luăm și înghețată.

Tatăl ei făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să citească mai întâi până la sfârșit, în minte, cartea pe care urma să i-o povestească.

— Nu mai știu când am luat hotărârea să îl urmărim pe arhitect. Poate în ziua când, tot după o discuție de-asta cu oamenii în costum și cravată, l-am văzut dând supărat cu piciorul

în trepidul aparatului de măsurat. Avea un teodolit auriu cu care calcula distanțe și înălțimi. Poate simțea că proiectul lui va fi folosit în alte scopuri decât cele pentru care îl concepusese el. În orice caz, noi am ajuns să ne ținem după el prin tot orașul. Făceam cu schimbul. Eram zece băieți și două fete.

— De ce atât de puține fete? zise Sara.

— Noi, băieții, eram cam murdari și vorbeam urât. Puține fete ne suportau, explică tatăl ei, repede, suspect de repede. Și așa am aflat că bietul arhitect auzea plânsete de oameni din pietrele alea din dig. Oameni prinși acolo la cutremur. Evident că nu putea fi adevărat, doar i se părea lui. În orice caz, el nu era de acord să se folosească ruinele acelor clădiri drept material de construcție. Apoi au început să vină gabarele cu stabilopozi. Aștia așa, zise tatăl ei, și arată cu degetul.

Sara se uită la stabilopozi, nițel rumeniți de apusul soarelui. I se năzări că semănau cu niște ghemuri de plante uscate, care se rostogoleau prin deșerturile americane. Doar că erau gigantici și din ciment. Pe unul dintre ei cineva uitase o eșarfă mov.

— Îi aduceau cu miile și îi potriveau așa încât să protejeze digul acolo unde era izbit de valuri. Macaralele îi instalau pârâind sub greutatea lor. Doar că, pe zi ce trecea, valurile erau tot mai înalte. Cu chiu, cu vai, digul ajunsese pe la jumătate din lungimea proiectată, dar mai mult de-atât părea că va fi imposibil. Venea deja lume din toată țara să vadă valurile, tot felul de delegații oficiale. Nu digul îi interesa, ci valurile de coastă, înalte de șapte-opt metri, cum nu se mai pomeniseră nici în timpul furtunilor. Am văzut cu ochii mei cum lua un stabilopod și îl rostogoleau peste dig ca pe un tufiș uscat când se duelează doi cowboy la marginea deșertului. Așa era în filmele de când eram eu copil. Tu n-ai de unde să știi.

Fetița se uită la tatăl ei fără să zică nimic. Deși se prefăcea că spune povești din copilăria lui, ca să o împartă cu Sara, de fapt el ținea cu dinții de copilăria asta, să o facă neapărat altfel decât a băieților și fetelor de azi.

— Și arhitectul ce făcea? întrebă ea.

— Crezi că se mai ducea acasă?! Petrecea nopțile tot pe dig. Îi mai aduceau oamenii câte un sendviș ziua, pe care îl înfuleca. Începuse să trăiască acolo. Vesta lui verde ca fisticul ajunsese acum cenușie. În fiecare seară, prietenii mei care îl pândeau observaseră cum stătea ore întregi cu ochii pironiți în mare, cât pe-aci să cadă în apă. Până când, într-o noapte, a venit rândul meu.

Tatăl ei tăcu, apoi explică:

— Noaptea, când nu se lucra, valurile se potoleau cu totul. Greu de zis de ce. Mi-am pus și eu întrebarea asta, și să știi că n-am fost în stare să-i dau niciun răspuns. Totuși, după părerea mea, anumite fenomene misterioase, dacă-mi dai voie să le numesc astfel...

— Tata!, îl întrerupse Sara, lasă asta, spune-mi ce-ai văzut în noaptea aia!

— Care noapte? întrebă tatăl ei.

— Noaptea în care a venit rândul tău să-l urmărești pe arhitect pe dig, să vezi ce făcea.

Era incredibil cât de nepriceput povestea tatăl ei, după atâția ani de școală, pentru că făcuse și școala primară, și școala gimnaziu, apoi școala liceu, apoi școala universitate și apoi încă niște ani de școală pentru oameni mari, probabil pentru cei care încă nu reușiseră să înțeleagă nici matematica, nici gramatica.

— A, da. Dar nu uita că ai promis că mergem la înghețată după asta. M-am furișat în sus și în jos printre stabilopozi. Nu se auzea încă niciun crab, nu apucaseră să vină să locuiască

acolo, nu erau nici alge. Dar cred că nici n-ar fi fost nevoie să mă furișez, aș fi putut să merg ca un om normal pe dig, pentru că arhitectul tot n-ar fi auzit și n-ar fi văzut nimic. Era chiar la capăt, unde digul intra adânc în mare, stătea acolo nemișcat, gândindu-se la cine știe ce. Abia când am ajuns la câțiva metri de el am auzit că spunea, din când în când, cu voce tare, câte un cuvânt. M-am gândit că înnebunise, vorbea singur, sau poate cu marea. Dar când m-am apropiat am văzut că în fața lui, pe jumătate înălțată pe un stabilopod, era o caracatiță imensă care se uita chiar în ochii lui.

